

Борімося за справедливість!
Викриваймо зло - переможемо!

Вісник

№ 3(36)
1-15
Лютого
2005 р.

Основні принципи, тематична спрямованість: захист інтересів скривджених, принижених, знедолених і несправедливо ображених, надання юридичних консультацій

Малозахищених

Загальнодержавна інформаційна громадсько-політична газета. Засновник ГО "З'єднання борців "За справедливість"

В політиці Хмельниччини є свій ОСТАП БЕНДЕР

Не так давно Іван Васильович Гладуник був головою міста Нетішин. Головувати йому було весело. Адже місто лише збудоване по сучасному проекту, та ще й більшу половину жило воно за рахунок ХАЕС. Але Іван Васильович — то думаюча, енергійна людина. Чим він займався? А ось чим.

Подав позов до суду на матір шести дітей М., чоловік у якої інвалід, щоб забрати назад ордер на двокімнатну квартиру, якій вона законно отримала, через те, що вона не приватизувала попередню квартиру. Що до того Івану Васильовичу, що закон не ставить в залежність розподіл квартир від приватизації — він мер! У іншому випадку, подав до суду одиноку матір з дванадцятирічною дівчинкою про виселення її з квартири і виселив з будинку, власником якого не був міськвиконкому, за ніби нерозрахунок за житло керівництва БМУ-3, де працювала ця вбога жінка, а насправді усе було проплачене. Просто кажуть, що треба було дати квартиру комусь із своїх, от і знайшли вдову і відібрали. Толку з того, що за неї і керівництво вступилося, і члени профспілки двері квартири грудьми захищали і журналіст газети ВМ там був — усіх (автобус "ЛАЗ" міліції в бронжилетах пригнав) порозкидали, порозтягували і жінку з дитиною виселили. Там і телекамера була, усе відзняли, не показували лише, бо телебачення ж меру кориться (мабуть, вірніше буде сказати належить).

Багато чого при меру Гладунику творилося „веселого“. Мешканці міста переконані, що колишнього начальника КДБ вбито — на самогубство списали, що двох пожежних вбили чи втопили — списали, ніби втопилися, а вже що квартирами торгували, то органи і до сьогодні (з 94 року) десятки справ не знають, як закрити. Чи великі гроші на заваді чи великі посади, бо ж квартири виділяла ХАЕС, найперше — заступник Генерального директора пан Бугаєв. Ну, а те, що мера не обійдуть квартири, при виділені — усім відомо.

В Нетішин приїхав колишній засуджений, одружився на інваліді 1 групи — нетішинська газета розписала це весілля, що дивну не для посвячених любов. Але

їхнє свято закінчилося після того, як той чоловік став „вибивати“ житло, належне інваліду. Газети стали писати про жорстоке місто Нетішин, яке не співчуває інвалідам. Він потрапив, за порадою добрих людей, в газету ВМ та ГІ і приніс подібну статтю під такою ж назвою. Редакція опублікувала цю статтю інваліда. На свою голову! До цього ми про ганебне головування голови міста Гладуника писали багато, і відчувалося, що Іван Васильович довго не терпітиме. Вже з червня 2002 року ходили чутки, що в кабінеті адвоката Буханевича О.В. працівники суду і прокуратури „ворожать“ над газетами ВМ та ГІ, щоб знайти „крамолу“. А тут ще й перевибори мера на носі, а голова Редакційної ради Анатолій Войтко виставив і свою кандидатуру і мав шанси бути підтриманим народом. Отже, влада діє. Пишуть статтю „Через долю жінки інваліда — до владних кабінетів“. В статті удар в двох напрямках: статтю написала не інвалід, а Войтко, і Войтко не брідиться мати справу з рецидивістом, аби...

Справу рецидивіста взяти й дослідити закон не перешкодив владі. Звідти взяли навіть те, що Верховний суд визнав незаконно пред'явленим. Звичайно, і інвалід, і її чоловік, раніше судимий, заявили в суд на газету „Нетішинський Вісник“, яка надрукувала провладну статтю. Шукаючи захисту, заявили і доказали, що це вони писали, а не Войтко. Вимагали назвати автора брехні, хто і як докопався до конфіденційної їхньої інформації. Такий поворот владі не сподобався.

Чоловіка викликали в міліцію і попередили: забори заяви з суду, бо буде погано. Не забрав. Його арештували. Приписали згвалтування і посадили на 15 років. Сидить нізащо! Свідків, які стверджують, що він був у час згвалтування в іншій місці, до суду не підпускають. Сила! Влада!

З праведними газетами ВМ та ГІ Бог не дає розправитися так, як з судимими, але по порядку. Кажуть, що користуючись своєю владою, Гладуник Іван Васильович відібрав у багатодітної сім'ї 4-кімнатну квартиру для себе зі складом сім'ї — 2 людини.

продовження на 2 стор.

СУДИЛИЩЕ

Навіть в Законі Божім найперше — це суд. А що вже казати про Українську державу, яка називає себе правовою. І правда, на всю країну нам продемонстрували, як мають відбуватися судові процеси, коли показували в прямому ефірі роботу Верховного Суду України по справах виборів. Бачили і чули як судді реагують на кожне заперечення їхніх дій, вислуховують пояснення, досліджують докази, запитують думку кожного учасника перед тим як приймати рішення.

Може, й в нас були б такі судові засідання, якби виконувалася вимога Конституції України (ст. 129 п. 7) про певне технічне фінансування, може б, хоч трохи боялися судити свавільно. Та видно, що тому й не фіксують судові засідання, щоб судити, як суддя хоче, а не як вимагає закон. Стоїть в Нетішинському

суді в залі засідань обладнання налаштоване, та ввімкнуть його лише тим, хто знає, що то таке, і вимагає його включення.

У випадку, що описується, такої вимоги не було, тому ніхто нічого не фіксував, а судили так, що і в байці так не описати. У своїй діяльності судді повинні керуватися законом про судоустрій. Є такий. Він прямо вимагає, щоб суддя здійснює правосуддя дотримувався Конституції та Законів України, забезпечував повний, всебічний і об'єктивний розгляд, дотримуючись встановлених строків. Його вчинки і дії не мають викликати сумніву у його об'єктивності. А в ст. 10 цього Закону є ще й присяга, якою суддя присягався сумлінно виконувати ці обов'язки,

продовження на 4 стор.

НАРОД ВІДЧУЄ, ДЕ БОГ

Сьомого лютого в БК міста Нетішин відбувся круглий стіл на тему: „День релігійної свободи“

Найпопулярніший у Святому Писанні пророк Ісая пише в главі першій у, 16-17 віршах (надалі Іс. 16-17) *Умійтесь, очистьте себе! Відкиньте зло ваших учинків і зперед очей Моїх,*

З ліва на право. Петро Ганулич — Українська Асоціація релігійної свободи, Людмила Філіпович, Віктор Єленський — Інститут філософії НАН України,

перестаньте чинити лихе! Навчіться чинити добро, правосуддя жадайте, карайте грабіжника, дайте суд сироті, за вдову заступіться! Далі в 26 вірші: „Князя твоїх вперті і друзі злодіям вони, хабара вони люблять усі та женуться за дачкою, не судять вони сироти, удовина справа до них не доходить... І верну твоїх суддів, як перше було, і твоїх радників, як на початку. По цьому тебе будуть звати: місто справедливості, місто вірне! Правосуддям Сіон буде викуплений, а той, хто навернеться в нім, — справедливістю“. Далі (Іс. 59:14-16) „І правосуддя назад відступилося, а справедливість здалека стоїть, бо на майдані спіткнулася істина, правда ж не може прийти, — істина зникла, а той, хто від злого відходить, грабований... І бачить Господь, — і лихе в Його очах, що правди нема! І Він бачив, що немає нікого, і дивувався, що немає заступника...“

Слава Богу в Україні знайшовся чоловік, що встав в проломі за народ. Але, що змінилося? Де заступник? Церкви (усі) нас учать, але де самі вони? За кого вони заступилися, якій вдові, сироті вчинили правосуддя, де не дали грабувати того, хто від злого відходить? Хто перший цим „займатися“ має? Грішник чи Церква Божа? Хто допоможе, щоб на Землі правда перебувала, правосуддя чинилося? Питаю намісників, кому наказував Бог в Пс 82:3-5: „...Розсудіте нужденного та сироту, виправдайте вбогого та бідака, збережіть з руки несправедливих!“

Круглий стіл в Нетішині показав нагальну потребу спілкування Церков ради Бога, ради поглиблення знання про Бога, що значно краще шукати в Святому Писанні істину і хвалитися знанням Бога, ніж своєю Церквою, якої й не кожен її учасник знає, але, забувши, що Бог суддя, опоганює іншу. Треба зауважити, що сказане Божим Словом картання чи докір не є опоганення, а очищення від зла. Сказане з

власного серця (і мого) не завжди є істина, але завжди підлягає дослідженню за Божим Словом з повним (вичерпним) підходом до пошуку її.

Круглий стіл показав, що і науковці, і влада, і Церкви деякі широкі чи не широкі, але готові прислухатися до інших, виробляти спільно вимоги з наміром дотримуватися їх.

Вірю, прийде час, і церкви дадуть ідею владі, яку вона буде науково обґрунтовано виконувати, а спільний орган церков контролюватиме її виконання: по-Божому чи не по-Божому діє влада.

Святе письмо пише: на майдані спіткнулась істина. Тож, церкви, не кивайте одна на одну, а на майдані публічно виявляйте, що, на Вашу думку, (але за Божим словом) не Божого в інших наших церквах, і так воно буде виявлене, і осуджене, і знищене. А церкви зближатимуться в знанні істини і у Господі. Такий чесний змаг пришвидшить для нас пізнання Всевишнього. Церква ставати-ме Христовою єдиномудною в Богові Всевишньому. Церква, будучи рабом Богу, не зможе бути рабом Державі — оце і буде свобода.

Майданом сучасним можуть бути міжконфесійна газета, радіо, телебачення, але, звичайно, щоб це було з рівним доступом для усіх церков, де матимуть змогу виступити не лише представники тої чи іншої Церкви, а й спільного міжконфесійного органу, який при потребі скаже, що така-то конфесія веде себе так чи так. Послухають православні, католики чи представники інших релігій та ті, що ще вагаються, чи йти до того чи до іншого, і вони собі визначаться, до кого йти, щоб Бога знайти. Коли побачить пастор чи ксьондз, чи батюшка, що до нього перестали йти (бо Бог дав, що люди Боже відчують), то він змінить свою поведінку як не ради Бога, то ради приходу. Він перестане говорити непристойне про іншу церкву, а буде виявляючи Божим Словом не Боже, думати, якби прийшли люди, щоб в цій Церкві істину Бога знайти.

Кажуть, мірило межі поведінки — Боже Слово. І вірно! Але ж буває і те і те Боже Слово. Наприклад, сатана Христа спокушав виключно Божим словом, але на свій лад. То ж завдання Церков навчити, коли Боже Слово святе, а коли й грішне, бо спокушає Богом. Попростому кажучи, це подібно до того, коли одягнути сироту, щоб вона тобі рабом стала, або в церкву кликати ради більшого приходу, а не ради Бога.

Але не треба вбивати оцю живу за Бога ревність церков, що ледь народжується. Хай змагаються різні церкви за душі дітей. Можливо, й дійсно, як пропонувалося на круглім столі, — навчати бажаних в окремій школі, спільно з різними програмами (різних релігій), щоб видно було плід не лише поточний, але й за 10-20-30 літ, та навіть за вік, який житимуть учні цих церков.

На минулому круглому столі вразили наведені факти, коли УПЦ Київського патріархату просила помешкання (тричі почергово) для відкриття приходської школи, але ці приміщення віддавали під „кабаки“ різного роду. Жоден показник круглий стіл не прикриє цієї без-

продовження на 3 стор.

В наступних номерах „Вісника малозахищених“:

Перемоги борців за
справливість

СБУ — безпека
чи небезпека

Як штигуни змінили
долю Країни.
Незасуджений геноцид

Народ скаже як зав'яже
Юридичні консультації

В політиці Хмельниччини є свій ОСТАП БЕНДЕР

продовження, початок на 1 стор.

Побудував за бюджетні кошти АЗС в с. Кривин з рестораном та СТО. Записана станція на іншу особу. Ця ж фірма викупила величезний меблевий магазин за безцінь. Створив фірму «Променерго» і побудував для неї базу з зернопереробним заводом, складами і гаражами. Фірма записана на його кума. Віддав державне в приватне, потім привів до банкрутства і відібрав телестудію «Рута». На її обладнанні створив телестудію «Лотел». Записав її на свого кума і односельця.

І люди пишуть подібних фактів є багато, але нетішинська Феміда відмовляється їх перевіряти бо анонімні або ж перевіряє формально. Можливо, деякі факти не зовсім точні, і, швидше за все ці об'єкти не належать особисто Гладуняку, а іншим особам, але здійснювалися ці операції не без участі І.В. Гладуняка і, без сумніву, не на користь місту.

Єдинні хто непокоїв владу відчутно це ЗБЗС із своїми газетами ВМ та ГІ. Заступник голови облдержадміністрації, колишній мер м. Нетішина Гладуняк І.В. 18.10.02 р. подав (як громадянин) надуманий позов до Хмельницької обласної громадської організації «З'єднання борців «За справедливість», редакції газети «Вісник малозахищених», Войтка Анатолія Григоровича про відшкодування моральної шкоди та спростування неправдивих відомостей на суму 300 000 грн. В позовній заяві І.В. Гладуняк незаконно вимагає накладення арешту на майно організації і газети. Незважаючи на пряму заборону в законі арештовувати майно громадської організації і газет, ухвалою Нетішинського міського суду від 28.10.02 р. (в день отримання Анатолієм Войтком посвідчення кандидата на посаду міського голови), накладено арешт на все майно, в тому числі на рахунки ХОГО «ЗБЗС», редакції газети «Вісник малозахищених», на квартиру і пенсію Войтка А.Г.

Ухвали, винесені головою суду (НМС) Власенком О.В., дії і бездіяльність прокуратури, Державної виконавчої служби і банку - усе служить не закону, а заступнику голови облдержадміністрації, і були винесені з порушенням ч. 3 ст. 152 ЦПК України, яка передбачає, що «забезпечувати позови до... громадських організацій дозволяється тільки у формі заборони провадити певні дії». В зв'язку з цим, 07.11.02 р. нами було подано апеляційну скаргу до Хмельницького Апеляційного суду про скасування ухвал про арешт від 28.10.02 р., 31.10.02 р. та 01.11.02 р.

Ми звернулися до голови Нетішинського міського суду із заявою від 04.11.02 р. про залишення п/з без руху і дала заперечення позовних вимог. Паралельно дали скаргу прокурору для перевірки факту беззаконня. Просили відмовити амбіційній вимозі І.В. Гладуняка: накласти арешт на майно, в тому числі громадської організації, газет, і навіть на рахунки на зарплату, і навіть на пенсію і

квартиру керівника ЗБЗС.

Суд, в угоду Гладуняку І.В., не реагував належно негайно, знаючи, що арешт перешкоджає роботі газет, організації і нормальному життю громадян, яких стосується арешт. Відповідь на нашу заяву від 04.11.02 р. прийшла лише 12.11.02 р. (дата відправлення на конверті - 11.11.02 р., тобто, через чотири дні після того, як НМС зареєстрував (07.11.02 р.) апеляційну скаргу!). У відповіді нібито від 04.11.02р., яка прийшла 12.11.02 р., вказується на те, що ухвалою судді від 01.11.02 р. спосіб забезпечення позовних вимог нібито змінено. Але ухвали від 01.11.02 р. про зміну способу забезпечення позову ми не отримували, не було її в справі 07.11.02р., під час ознайомлення із справою. Не була знайома з такою ухвалою, очевидно, і виконавча служба, оскільки станом на 11.11.02р. (що видно з відповіді ВАТ «Державний ощадний банк» Славутського відділення №2906 від 11.11.02 р. №1147 на наш запит) арешт не знято. Станом на 21.11.02р. арешт з рахунку організації знято не було, тому що банк 18.11.02 р. (а 19, 20 вихідні) відмовив у видачі грошей на заробітну плату за жовтень 2002р., недовірившись на те, що ч. 2 ст. 152 ЦПК України забороняє забезпечувати позов накладенням арешту на заробітну плату, а ч. 3 ст. 152 ЦПК України взагалі передбачає забезпечення позову до громадської організації лише у формі заборони провадити певні дії. Арешт було накладено і на отримання пенсії А. Войтком, бо її не видавали.

Це свідчить, на нашу думку, або про фабрикацію ухвал від 04.11.02 р. та від 01.11.02 р., або про умисне невиконання суддею обов'язків щодо заходів на виконання ухвали про зміну способу виконання. І все це до сьогодні з відома прокуратури, у змові з ДВС і банком, робиться в угоду І.В. Гладуняку, а не закону, бо не є законним.

Головуючим у справі головою суду Власенком О.В. були призначені судові засідання, про які нас взагалі не повідомили (в порушення ст. 91 ЦПК України). Про призначення с/з 11.11.02р. ми випадково дізнались 13.11.02 р., про с/з 21.11.02р. ми випадково дізнались 19.11.02 р., а не за п'ять днів, як належить за законом. В обох випадках вбачаємо намагання голови Нетішинського міського суду Власенка О.В., в угоду заступнику голови облдержадміністрації Гладуняка І.В., позбавити нас права захисту в суді від намагання заступника голови облдержадміністрації Гладуняка І.В. задушити свободу слова і право вільно бути обраним. Нас зловмисно позбавляють змоги належно підготуватися і взяти участь в судовому засіданні. Таким чином, голова суду Власенко О.В., в угоду заступнику голови облдержадміністрації Гладуняку І.В., порушує наші права на безпосередню участь у

справі, справедливе дослідження та спростування неправдивої інформації.

Лише 18.11.02р. нами отримано копію ухвали судді Власенка О.В. ніби від 01.11.02р. про зміну способу забезпечення позову - з накладення арешту на рахунок і майно ХОГО «ЗБЗС» та редакції газети «Вісник малозахищених», на заборону провадити певні дії, а саме: відчужувати майно та знімати кошти з рахунків. Ухвала відправлена нібито ще 01.11.02 р. - згідно дати на супровідному листі, а насправді - 14.11.02 р., тобто, після надіслання нами 13.11.02р. в НМС звернення про необхідність ознайомлення зі змістом і після отримання копії ухвали від 01.11.02 р.. Це, на нашу думку, є нічим іншим, як фабрикацією документів, спрямованою на порушення наших процесуальних прав, в тому числі права на оскарження (зокрема, строк оскарження згаданої ухвали - 15 днів після дня її проголошення - минув уже наступного дня після відіслання нам ухвали з НМС). Нетішинське відділення виконавчої служби надіслало нам 12.11.02 р. постанову від 01.11.02 р. про накладення арешту на майно, в тому числі на рахунок, що свідчить про те, що постанови про заміну способу забезпечення позову на виконання ухвали нібито від 01.11.02 р. не було. З 30.10.02 р. до виходу виданої в підпіллі газети «ВМ» (18 жовтня 2002 р.) в редакцію постійно приходили з ДВС, намагаючись арештувати майно. Чи є в області сила, здатна це беззаконня зупинити? Після, знайомлячись із справою в січні-лютому 2004 р., ми виявили, що квартира і майно Войтка А. Г., голови ради ЗБЗС, теж під заборону відчуження.

Фактично заборона знімати кошти з рахунку є нічим іншим, як заборною видавати газети «ВМ» і «ГІ»; надання безкоштовних юридичних консультацій в Громадській приймальні борців за справедливість; проведення моніторингу безправ'я в м. Нетішині; проведення громадських слухань влади; представництво і захист в судовому і досудовому порядку прав і законних інтересів малозахищених; позбавлення права на ефективний захист, тому що кошти на рахунок мають цільове призначення лише для цих дій.

Як бачимо ситуацію ми?

1. «Хтось» двічі пише за нас в Генпрокуратуру на Гладуняка І.В., як говорить народ, правду про його незаконне володіння п'ятьма підприємствами в м. Нетішині.

2. «Хтось» пише ще ж саме за нас в Адміністрацію Президента України. При цьому підробляють підпис, печатку, бланк ЗБЗС.

3. Гладуняк І.В. радо використовує ці листи, щоб позивати нас.

4. Шукає «крамолу» в наших газетах - не знаходить, але вибирає критику в його адресу і безпідставно видає її за неправдиву інформацію - щоб позивати газету;

5. Перевірку ніби наших звернень до Генерального прокурора і до Президента роблять, очевидно, ті «правоохоронці» з проку-

ратури і міліції, хто знав про їх розробку, бо нас про «перевірку» не повідомляють, пояснень не беруть, хоч добре бачать, що це не ми писали, що це не наш бланк, не наша печатка.

6. «Перевіряючі», що працюють не на закон, а на амбіційні прохання І.В. Гладуняка, готують відповіді ніби на наші звернення і надсилають нам, розраховуючи, що ми проковтнемо їх за свої, і це виглядати-ме правдоподібно. Але Бог дав - ми заперимітили, що у нас такі послання не зазначені серед вихідних листів і перепитали письмово, що це таке.

7. Замість відповіді нам, на нас подається до суду ота безпідставна позовна заява І.В. Гладуняка 18.10.02 р. (бо вже підійшли перевибори 15.12.02 р. мера м. Нетішина, де І.В. Гладуняк мав свій неприхований інтерес по кандидату М.Г. Зеленецькому) і 28.10.02 р. (в день отримання Анатолієм Войтком посвідчення кандидата на посаду міського голови) надуманою ухвалою незаконно арештовують майно і рахунки ЗБЗС, газет і пенсію особисто Войтка А.Г., ніби для забезпечення позову на суму 300 000 грн.

8. Сподіваючись, що арешт вдасться, і ЗБЗС не буде мати можливості ні само діяти, ні повідомити світ, діють нахабно, протизаконно. Але Бог дав, арешт комп'ютерної техніки не вдався, бо офіс ЗБЗС з технікою були на квартирі, і ДВС в квартиру не пустили, стоячи з сокирою в руках.

9. Ми знали, що готується провокація, пов'язана з газетами, бо ще влітку розповідали ті, що відмовлялися бути клієнтами адвоката Буханевича, захисника Гладунякової влади, що бачили, як він разом із працівником прокуратури і головою суду вивчав наші газети, щось виписував з них.

Ми допускаємо, що газети «ВМ» та «ГІ» можуть не подобатися нетерпимістю до амбіцій чиновників влади, але газети діють в інтересах малозахищених законними методами. Тому просимо компетентні органи втрутитися і притягнути І.В. Гладуняка до відповідальності. Адже його дії у наведених випадках злочинні, бо перешкоджають діяльності ГО, яка захищає інтереси малозахищених і газет з використанням службового становища у змові з іншими державними посадовцями. Двічі знехтувані особисті права і свободи голови ради ЗБЗС, голови Редакційної ради газет ВМ та ГІ Анатолія Войтка. Газети, і керівник, і сім'я безвинно засуджені заборною свободою в угоду І.В. Гладуняку. Така політика заступника голови облдержадміністрації забирає рештки надії у малозахищених на те, що владі можна вірити.

Перевірку тут наведеного просимо проводити в присутності нашого представника.

Голова Ради ЗБЗС, голова редакційної ради газет ВМ та ГІ Анатолій Войтко

Я К Ш П И Г У Н И З М І Н И Л И Д О Л Ю К Р А Ї Н И

продовження початок у попередньому ВМ №2(35). К. Джей Чіверс
САМІ ОФІЦЕРИ ГОВОРЯТЬ ПРО РІЗНІ МОТИВИ.

Один з них, на думку генерал-лейтенанта Ігоря Дріжчаного, що очолює юридичне управління СБУ, був простим. «Ми завжди говорили про своє бажання запобігти кровопролиттю», - заявив він. Але є ознаки того, що у деяких офіцерів було бажання блокувати Януковича. Янукович, який два роки був Прем'єр-Міністром, добре відомий. За словами деяких офіцерів СБУ, Прем'єр раніше був засуджений за грабіж і биття і тісно пов'язаний з корумпованими бізнесменами з східних областей, які скуповували багато багатств України, а тешу вони не хотіли бачити Януковича на посту Президента, особливо в результаті махінацій. Співробітники СБУ і Рибачук заявили також, що приблизно за тиждень до виборів, 21 листопада, особиста зустріч з Януковичем викликала у Смешко таку огиду, що він подав заяву про відставку і пристягнувся ніколи не працювати з прем'єром. Кучма не прийняв відставку, сказавши головному шпигуну, що, якщо він піде, на його місце буде призначений генерал, вірний Януковичу, і виникне ризик кровопролиття повідомив Смешко, Кучма. Важко сказати, чи був Президент в цьому упевнений або просто маніпулював Смешком, щоб уникнути нестабільності напередодні виборів. Але шпигун залишився працювати.

СИГНАЛИ

Незадоволеність силовиків кандидатурою Януковича посилюється 21

листопада, коли попередні результати свідчили про те, що прем'єр перемагає, але завдяки махінаціям.

Керівництво СБУ зібралося в кабінеті Смешка. Серед присутніх були генерал Романченко, генерал Дріжчаний, генерал-майор Олександр Сарнатський, що очолює адміністрацію СБУ, і полковник Валерій Кондратюк, що відповідає за зв'язок з іноземними розвідками. Вони розглянули питання про гучну відставку, але вирішили спробувати запобігти зіткненню і боротися зсередини. «Сьогодні ми можемо врятувати особу і погоню, а можемо спробувати врятувати країну», - згадують слова головного шпигуна Романченко і Сарнатський. Чи знав Кучма у цей момент про позицію і дії керівництва СБУ, невідомо. За словами офіцерів СБУ, враховуючи наявність суперників - угруповань і проникнення в спецслужбу російських агентів, частково про їх роботу, напевно було відомо. У Києві панувала напруженість. 21 листопада, коли почалися демонстрації протесту, у опозиції були гроші і організаційні структури, необхідні для тривалої громадянської непокори. Генерал Попков заявив, що знав про це, і призначив навчання з участю 15 тис. військовослужбовців в столиці і її околицях. Він направив декілька тисяч чоловік на барикади і пости біля урядових будівель і залишив в резерві більше 10 тис. Уряд швидко спробував включити керівництво розвідки в картину державної солідарності. 22 листопада Прокуратура виступила із заявою, в якій дорікала опозиції за організацію мітингів. Вона

заявила, що власті і СБУ готові «рішуче покласти край будь-якому беззаконню». За словами генерала Смешка, він був у люті і подзвонив Прокурору, щоб сказати йому, що він не має права говорити від імені СБУ. «Це була фальсифікація», - заявив він. СБУ відповіла заявою, в якому мовилося, що вона не згодна з Прокурором, що громадяни мають право на політичні свободи, а політичні проблеми повинні вирішуватися виключно мирними способами. Це був явний розкол в правоохоронних структурах України. 24 листопада, коли виборча комісія зібралася на засідання, щоб офіційно оголосити про перемогу Януковича, Київ був блокований, і навіть Кучма не міг працювати в своєму офісі. Він скликав нараду за містом, де його уряд відсвяткував свою перемогу, а деякі політики заявили, що, якщо натовп продовжить блокувати урядові будівлі, їх повинні розігнати війська, повідомили троє учасників наради. Генерал Смешко нічим себе не проявляв, але його служба завдала удару збоку. Тоді як виборча комісія обговорювала перемогу Януковича, сайт «Українська правда» обнародував записи телефонних розмов між членами штабу Януковича.

Вони заперечували плани про фальсифікації виборів, включаючи вкидання додаткових бюлетенів. Одна з розмов відбулася в ніч після виборів між менеджером кампанії Юрієм Левенцем і людиною по імені Валерій. Валерій: У нас негативний результат. Левенець: Що ти маєш на увазі? Валерій: 48,37 за опозицію, 47,64 за нас. Потім Валерій додав: «Ми домовилися про різницю в 3-3,5% в нашу

користь. Ми готуємо таблицю. Ви одержите її факсом». Перемогу Януковича забезпечили 2,9% голосів. У інтерв'ю Рибачук сказав, що передав записи в «Українську Правду» після того, як одержав їх від СБУ, яка прослуховувала штаб Януковича. Смешко відмовився обговорювати ці півки. «Офіційно СБУ не мала ніякого відношення до стеження за співробітниками штабу Януковича, - заявив він. - Ведення подібного запису в нашій країні законне тільки з дозволу суду. Більше я нічого не скажу». Але один з силовиків на умовах анонімності визнав, що стеження велося, але для Смешко це дуже делікатне питання. «Ті, хто це зробив, не мріяли стати героями, - сказав він. - Вони всього лише хотіли запобігти фальсифікації виборів». Незабаром після публікації записів Смешко покинув нараду у Кучми і відправився на явку СБУ для таємної зустрічі з Ющенком.

Ця зустріч носила парадоксальний відтінок. Ющенко, що трохи не став інвалідом після літнього отруєння діоксином, публічно говорив про зв'язок між отруєнням і зустріччю із Смешко і ще одним генералом СБУ. Тепер він хотів нової зустрічі. Вони зустрілися в маленькій кімнаті

за жовтими шторами і їли фрукти. На зустрічі присутні генерали Смешко, Сармат і Романченко, Ющенко, Рибачук і ще один союзник Ющенко. За словами обох сторін, було укладено дві угоди. Ющенко попросив підсилити безпеку його штабу.

продовження у наступному номері

Н а р о д в і д ч у є , д е Б о г

продовження, початок на 1 стор.

божності з плачевними для міста наслідками.

Але знову ж. Чи немає у тім, що їм не дають приміщення вини Церков, котрі кажуть добре: закрийте одне кафе, дайте нам приміщення для навчання духовності дітей? Я вважаю – є. Адже були вибори, були програми кандидатів, а хто з віруючих заглянув у них і в душі кандидатів. Чи є там щось Боже? А колись і царів святі помазували; і як Божим цар виявився, то й Богу було приємно, і людям добре. Інші Церкви скажуть: Бог – наш Цар. Так, але прийшли ми в лівго вовче оцим шляхом через царів і щоб швидше вибратися із нього, нову нору не риють, а вертаються до Світа тим шляхом, яким зайшли – лиш в протилежний бік. Проте, вовки задом і вилазять, але ми, люди – то ж і до Світа розвернімося, щоб швидше було – із Світлом ідімо.

Бог вчить, щоб кожний, хто вважає, що його церква чи переконання краще, повинен не паскудити меншого, а видавши себе за меншого, стати меншим, щоб допомагати йому ставати більшим, ближчим до Бога.

Ті Церкви, які це зрозуміли, мають майбутнє, а ті, що сіють ворожнечу на інших, – приречені, бо від них відвертається богослухняний прихід.

У Біблії є послання до семи церков. Кожний з них Бог вказує на відступництво те чи інше, тобто сатанинське, але жодної з них Він не називає сатанинською. Не може на Землі не бути гріха, сатани, бо тут живе грішник, якого треба ще навернути, упокорити, навчити ненавидіти зло, любити добро, чинити милосердя, створити з нього праведника, щоб чинив право і правосуддя, щоб у нього з'явилося бажання освячуватися. Але й у цій процесі освячення ще є гріх, бо й святого Петра Христос назвав сатаною, коли він цього заслужив.

жив. Це говорить лише про те, що Христос нас вчить не дивитися на лиця, на особу: чи ти піп, чи ти дяк, чи ти пастир, чи ти ксьондз, чи ще як – але якщо ти у чомусь згрішив – у тім ти сатана. Бо якщо примішати в бочку меду ложку дьогтю, хто буде їсти? Такі в Небі чи в Царстві Небеснім не потрібні. Тому й сказано: святыми ставайте, Я ж бо святий.

Не треба чекати, що мерія організує Церкви, а організуватися Божим Духом. Можна не встановлювати, наприклад, обмежень на те, яка церква має вчити, який вчитель, а вимагати від влади рівних умов, рівного ставлення та вести контроль за тим, чому навчають дітей церк-

Пастера Калабського зацікавило наукове видання релігієзнавців

ви. Спільно (щоб не було упереджено) вирішувати (радячись з віруючими в церквах), чи праведний, чи Божий підхід до навчання, чи результат їхньої потреби Богу. Але церква (взагалі) потрібна не для контролю, а для удосконалення самого себе у Господі.

Послухавши на круглім столі засновника Церковно-приходської школи Святої Параскеви в Нетішині, яка пропагувала навчання і виховання на християнській моралі, задумався.

Впадає в око те, що церкви наші

відірвані (значно більше від вільнішого західного і східного світу) від суспільного життя. Наприклад, прозвучало (з того ж джерела), що ніби демократія і свобода – це дуже небезпечні поняття. Але чи можна судити про смак яблука, не скуштувавши його. Або що людство (поза Церквою) на сьогодні знає краще за демократію? Для того, щоб судити, треба знати, що таке демократія. Звичайно, це ще не Царство Небесне, але й не анархія і не авторитаризм чи тоталітаризм. Це вже загал, який керується спільно обраними в угоду всім.

Людина, яка не спроможна відрізнити у світському житті добро від зла Божою міркою, не може роз'яснити, що з понять ближче, а що далі від Бога, – сліпа. І, звичайно, їй не можна бути поведирем. Бо сліпий сліпого заведе в яму! Щоб вчити інших, треба добре знати і Божу мірку, і добро, і зло; навчитися самому і розрізняти, і чинити поділ на: що добре, а що зло, а тоді вже з Божого благословіння вчити інших.

На круглім столі я сказав щодо теми наступне, (а чи слушно – судить самі, і хай судить Бог). Спілкування можна розпочати навіть з двох церков, якщо ви дійсно хочете вирішити проблему. Якщо Ви просто хочете захистити свою конфесію, то я Вам так скажу. На мою думку, Ви живете не по-Божому. Але хто тут зібрався, я вважаю, той хоче прийти до Бога. У Бога ж ділення нема (на конфесії).

Але й тут-таки зауважив, що нам (на круглім столі): нав'язують, наприклад, думку, що необхідно мати диплом, щоб вчити дітей. В Христа диплом був? А кого з нас Він не вчить? Я підтримую вас (науковців) у цьому, що людина має бути грамотна і мудра, але міжконфесійна рада, яку визначають місцеві церкви, зможе досить вільно виявити, що та чи інша людина, яка не має диплома, може іноді в декілька раз краще навчати дітей. Що таке буває, погодилися усі присутні.

Є напруга між конфесіями, я відчуваю. Є необхідність зустрічатися. Послухати один одного. Саме так слушно заявила віце-президент Української асоціації релігійної свободи Людмила Олександрівна Филипович.

Не можна з нею не погодитися. Адже очевидно, що котра церква найбільш відкрита перед Богом і людьми, туди люди йдуть. І коли святий Павло хотів проповідувати Слово, наворотити невірних до Христової Церкви, він не паскудив навіть язичників, фарисеїв і книжників. Він шов у синагоги і, хвалячи їх, проповідував щиро Слово Христове. Там часто його били, але почитайте, як дипломатично він звертається до них, ким він тільки не був заради того, щоб хоч одного вирвати з темноти для Христа. Тут спостерігаємо інше: цькування своїх прихожан на інші Церкви. Це не по-Божому. Змагання повинно бути, але добрим змагом, ради Бога і для Бога, а не для власної вигоди чи на службу імперії своїй чи, тим паче, чужій.

Нарешті, Бог каже (Єз. 3:17): "Сину людський, Я настановив тебе вартовим для Ізрайлового дому, - і як почуєш ти слово з уст Моїх, то остережи їх від Мене..." Що ж казати? Ізраїлів намісник остеріг, а наш, ніби український, корисливо (або ж нерозважливо) вибрав, що хоче – та й несе нам. А воно нерідко лиш зверху ніби Боже, то й страждають Бог і люди.

Улюбленцями Бога на Землі часто не священники були (Яків - Ізраїль – Богоборець, Мойсей, Давид, Соломон і інші Богобоязливі царі), а лідери серед народу, котрі слухалися Слово Голосу Промовляючого Бога! Служачи народу, священники служили цим лідерам від Бога (бо й помазували їх на лідерів), а відтак – служили Богу!

Бог наказав служити вперед своєму народу, своїй нації. Навіть Собі Він не завжди дозволяв діяти з народом безпосередньо, а говорив: «Я допоможу йому (народу) через їхнього Бога». Ви ж робите навпаки: щоб український народ сприймав Всевишнього через російського бога. Як це в людях в миру називається? Наприклад: у Вас сім'я, чоловік, Ви його любите і сім'ю безмежно. Але поруч сусідська сім'я, і Ви живете з їхнім чоловіком – то що це?

На жаль, на круглім столі про це ще говорено мало.

Домінація державної думки тут відчутна, а думки церков я ще не чув. Ось як частково, але вдало проблему стосунків і взаємовідносин характеризував Петро Галич – директор Української Асоціації релігійної свободи. „Відсутність складової частини релігійної свободи – свідомість

особи, свідомість частини суспільства в Україні. Людина повинна мати право на вибір. Я хочу привести такий приклад: пише в нашу заочну школу одна жінка: в 2000 році я почула вашу Біблійну передачу, я пройшла заочно Біблійний курс, я зрозуміла усю правду Богу і перестала випивати, палити, їсти свинину... Але з мене сміялися, кепкували, і я це все залишила. Пройшло декілька років, я знов почула, цю передачу і вирішила: ні треба все таки жити по-Божому, жити по заповіді. Знову я повернулася до цього здорового способу життя. Чоловік дуже спротивився, вигнав мене з дому і сказав: „Хай Бог тебе годує“ Звичайно, це трагедія. Ця жінка закінчує оптимістично. Так з двома дітьми я залишилася на вулиці, найняла квартиру, я працюю, даю раду своїм дітям. Вони мають що їсти. Але з іншого боку ми розуміємо, як нелегко цій жінці, як нелегко дітям виростати в цій неповній сім'ї. І, звичайно, тут можуть бути думки: винувата Біблійна школа, яка проповідує свої погляди. Я думаю, що це застарілі погляди. Напевно винувата наша така радянська містична точка зору – монополія на істину: ти повинен діяти так як я дію, якщо ти інакший, то ти мені не дружина, не родич, не друг. Я з тобою не хочу спілкуватися, більше того, я можу з тобою навіть боротися тими засобами, які мені доступні. Ясно, що це якраз те, що буде заважати роз-

Ще довго після завершення офіційної частини продовжувалось конструктивне спілкування науковців з представниками Церков

витку духовності нашої країни...”

Й серед Церков за круглим столом з державою, про це треба говорити більше

На цьому круглому столі вже чітко домінувала думка, що злука Церков і між собою і з державою у будівництві народу, будівництві духовної нації необхідна. Проте вражає, що аудиторія так і не знайшла стовпа єднання, яким є Бог, його здорова наука, як жити, як навчати, як боротися і перемагати.

Дещо успішніше дискутували з приводу: хто ж має ініціювати дії.

Обговорювалося питання свободи Церков глибоко. Але спочатку договорилися до того, що Церква Церкві не вправі вказувати недоліки в знанні Бога і виглядало по земному ніби вірно: в чужий монастир із своїм статутом не ходять. Анатолій Войтко заперечив, що це думка не про небесне.

Адже святий Павло і сам Христос ходили в синагоги де мали іншу думку про Бога і переконували, що їхня думка хибна, що шлях, який їхня Церква обрала, до Бога не веде. І звернув увагу, з якою дипломатією при вирішенні цього питання підходив Павло і в той же час, скільки його раз били, гнали й Христа за нове Євангеліє. Зійшлися на тому, що не годиться позакулісно наговорювати, а треба робити публічні дебати. Народ відчує, де Бог. Домінує така думка, що нам мають зверху подати, кого як вчити. Демократичний світ давно вже від цього відійшов. Зберіться і домовтесь, як Ви хочете вчити тут, яким релігіям і чому. Не тим законами чи постулатами, котрі Вам перераховує держава сьогодні, а яку Ви науку хочете тут мати. Оце називається свобода слова і свобода думки. Багато ще може бути варіантів, але принцип має бути такий: якщо вирішується за круглим столом, то тут не має бути так, що: давайте зробимо раду, а повинно бути так: – давайте послухаємо думку кожного з цих Церков – хоче раду чи хоче щось інше. Даймо їм трибуну. І хай проповідують Боже Слово, і хай нам Бог допоможе розібратися, де Воно щиро проповідується. Тих і оберемо в помічники в дорозі до Справжнього Бога!

Іван Висновок

З а м к н у т е к о л о

Пізньої осені 2003 року до дільничого Євгена Сацького звернулася за допомогою жінка. Антоніна Панчук була вкотре зв'язана побита своїм колишнім чоловіком. Ні відомі колишньому чоловікові зняття побоїв з минулих випадків, ні розписка, яка була написана чоловіком, що більше чіпати не буде, не допомогли скривдженій жінці. Жили вони з чоловіком в тісній мало-сімейній квартирі, яку дали за важку працю прибиральницею в ЖКО м. Нетішин. То ж залякування і знущання продовжувалися щодня. Озвірілому чоловікові здавалося мало того, що знущався вдома, і він, ввіравшись на роботу, навіть не звертаючи увагу на присутніх, знову побив жінку. Після цього Антоніна Петрівна з 12-ти річним сином їде жити до старенької матері в село Крупець Славутського району та подає на розлучення. Розвели ніби. Але Василь Панчук і до цього часу живе в малосімейці Антоніни Панчук, а вона з сином в матері в селі, але й там її життя немає.

Минуло не мало - не багато часу, а чоловік не зміг змиритися з тим, що йому немає кому варити їсти, прати одяг, та просто зігнати безпокаранно свою злість, він знову вдерся до своєї колишньої дружини, яка знаходилася на дачі. Жінка спокійно зранку працювала на своїй ділянці землі і нічого підозрювала, а уже ввечері вона була в лікарні з пошкодженням спини та струсом мозку.

Цілий день в закритому будинку Василь Панчук жорстоко знущався та гвалтував, жінка спробувала тікати, стрибнувши з горіща. Отямилася в лікарні. Та і сюди з'явився колишній коханий, і, на жаль, не зі співчуттям, а з погрозами та натяжком на те, щоб не надавати справі ходу. Погрозу викинути з балкону чи задушити подушкою злякана жінка сприйняла серйозно. Але по-іншому – міліціонер, який з'явився того ж дня, бо запитав тільки одне: „У вас свідки є?“ Звичайно, їх не було, і „наша міліція, яка нас береже“ спокійно пішла. Сьогодні одинока жінка не може себе захистити тому, що і представник Славутської прокуратури, якого викликали родичі, намагався вмовити беззахисну, спираючись на те, що дитині батька-насилника буде важко жити – армія, інститут. Антоніна Панчук, підлікувавшись, все-таки вирішила діяти більш рішуче. Звернулася до адвоката Олександра Буханевича, але й той нічим не зарадив.

Наче б то все заспокоїлося, та надії Антоніни Петрівни на те, що з часом життя стане спокійним і все налагодиться, були марні. Привід був: 14 грудня – День народження сина. Подарунками та привітан-

нями для сина були привезені кулаки та синці для жінки. Мати Антоніни Петрівни, коли побачила бувшого зятя на порозі свого будинку, одразу збагнула, що це добром не закінчиться і, не довго думаючи, вискочила, „як опшарена“, на вулицю. Все сталося так, як і завжди. Познущавшись над жінкою, Василь Панчук спокійно пішов до сусідів, щоб прийняти чергову порцію алкоголю. Дільничий інспектор Славутського МВ УМВС України Гіжицький Сергій Васильович, викликаний матір'ю, довго не затримався. Розмовляючи з потерпілою в будинку, звернувши увагу на галас, який був на вулиці. Син Антоніни Панчук, побачивши, що його батько Василь Панчук наносить удари палицею по машині міліціонера, почав гукати матір. Першим вибіг дільничий інспектор, але на той час на вулиці вже стояла тиша, як нічого і не трапилося. Гіжицький Сергій Васильович одразу пішов до машини, щоб глянути, як вона була побита. Коли підійшов до автомобіля, з-за рогу будинку його вдарили, та він встиг дістати газовий балончик і направити потік газу на Василя Панчука, чим і спас собі ребра, а може й життя. Дільничому інспектору не було, звичайно, відомлено в порушенні кримінальної справи, уже й суд відбувся, а от простій, самотній, соціально незахищений жінці, яку систематично знищує озвірілий нелюд, відмовляють в порушенні кримінальної справи.

Антоніна Петрівна Панчук вже понад сім місяців знаходиться на лікарняному внаслідок схваленого судом, прокуратурою і міліцією знущання з великою вірогідністю стати інвалідом. В зв'язку з цим її хотіли навіть звільнити з роботи у той час, коли на її утриманні перебуває неповнолітній син, а для неї це страшніше смерті. Відділ кадрів вже й розмову відповідну провів, але поки що спрацювала допомога борців за справедливість.

Правозахисна діяльність Славутської міжрайонної прокуратури в інтересах громадян України, таких як Антоніна Петрівна Панчук, є сумнівною. Адже замість того, щоб захищати права та законні інтереси одинокої матері та її неповнолітньої дитини від постійних побоїв різної важкості (завжди вказують на легкі), слідчі Славутської міжрайонної прокуратури не притягують до кримінальної відповідальності чоловіка-злочинця.

Хочеться запитати: „А навіщо нам такі правоохоронці, які не можуть захистити нас від злочинців, які не дають нам спокійно жити, працювати та просто радіти життю?“

Надія Задума

СУДИЛИЩЕ

продовження, початок на 1 стор.
здійснювати правосуддя, підкоряючись тільки Закону, бути об'єктивним і справедливим. В Нетішинському міському суді працюють судді, які (на наш погляд) систематично порушують законодавство при розгляді справ, порушують обов'язки судді, при прийнятті рішень навмисне порушують закон, ставляться до рішень навмисне не сумлінно, що часто призводить до істотних (іноді жахливих) наслідків.

На цей раз ще до цього не дійшло, дасть Бог, і не дійде. Але судити самі, чи є щось подібне, до того, що повинно бути, у нижче описаних діях (бездіяльності).

Четвертого лютого цього року суддя НМС Ходоровський Б. В. проводить судові засідання по справі К. до газети „ВМ”, адвокат Савчук О. М.. На судові засідання, призначене на 14 години суддя запізнився хвилин на 20, але в протоколі записано, що почав вчасно. Мало би бути вказано причину запізненого початку засідання – немає.

Перед початком засідання, вивиснивши, хто є, запитує: може, у кого є заяви, клопотання? Кажу: (представник відповідача) – Є. Ми суду написали письмове клопотання – дати нам копію Ухвали „Про прийняття справи до розгляду”, щоб оскаржити її, як не відповідну закону, – і воно не вирішене, а за законом клопотання повинно вирішуватися негайно. „Суддя оглух.” І знову ж запитує: Чи даєте відвід суду? Кажу: не можу ж знати, треба спочатку подивитися, як ви клопотання виконаєте, чи буде воно задоволене, – то і суду ж не буде треба. Питаю: – ВМ, як відповідач, має право, щоб клопотання було розглянуте до судового засідання чи ні?

– В суді розглянемо, – каже суддя. Дійдемо до розгляду письмових доказів, тоді й розглянемо. Заперечую, кажу: Як же право відповідача на заперечення позову? Що, ним користуватися після того, як Суд в угоду адвокату і позивачу присудить платити 10000 гривень та арештує газету, бо ж вона таких грошей не має? Суддя „оглух”. Але мову має. Права „качає”. – Войтко, не перешкоджайте веденню справи! Перепитую: „Це що, зауваження?” – Так, – відповідає суддя, – поки що усне. Вимагаю: – Мотивуйте, будь ласка, який закон порушений вимаганням розгляду клопотання по процедурі суду? – Будуть Вам мотиви, зачекайте. Втручається адвокат Савчук О. М.: – Пане головуючий, чому відповідач зловживає своїми правами, притягніть його до відповідальності. Головуючий: „Я Вам, як відповідачу, роблю зауваження і якщо Ви продовжите перешкоджати, то виставлю.” Але й відповідач вже зазявся: „Я, як представник відповідача, заперечую дії головуючого і вимагаю діяти у відповідності ст. 162 ЦПК України!” Стою, чекаю.

– Добре, каже суддя, – в чому полягає ваше заперечення? Поясніть!

Суддя диктує секретарю: „Запишіть клопотання так...” Я заперечую, кажу: чого суддя диктує секретарю моє клопотання?

Усього вісім заперечень діям головуючого було зроблено за якихось 15 хвилин судового засідання, але жодне з них в протоколі не зафіксоване. Суд-

дя давав три безпідставних попередження відповідачу – не зафіксовані (бо ж безпідставні), не зафіксовані мої вимоги мотивувати і аргументувати підстави для таких зауважень. З великим трудом вдалося переконати суд, щоб скористатися правом отримати копію ухвали. Суд встановив термін для ознайомлення, – добу, як я просив, але часу на її оскарження не дав. І присудив призначити наступне судові засідання на 08 лютого. За законом, кликати в с/засідання належить не раніш як за 5 днів, але що до закону судді? Проте адвоката Савчука О. М. суддя запитав, на коли призначати, а що ще належить відповідача запитати, певне, забув.

Представник газети ВМ, як законопослушний, все ж прийшов на с/з 08.02., а от адвокат Савчук О. М. виявилось задіяна у другім с/з.

Суддя присудив чекати. Заперечую: Як же ви погоджували з адвокатом? Судові засідання у неї по графіку, вона ж знала?

Суддя каже: „Ви ж бачили перед судовим засіданням до мене в кабінет зайшла адвокат і попередила, що не може бути присутньою.” Читач має знати, що адвокат з суддею повинні спілкуватися по справі лише у судових засіданнях, а не в кабінетах. І суддя не зобов'язаний керуватися вказівками адвоката. Як би там не було, відклали суд на годину, хоч виправся я, бо ж робота в газеті і в раді ЗБЗС не дає можливості гаяти час.

Через годину знову немає адвоката, і знову суддя змушує чекати. Нарешті, заявляю, що більш не чекаємо. Суд призначений на 11.00, а вже 14.20.

Суддя кличе в кабінет, знову починає засідання і вишукє, коли призначити наступне.

Кажу: До 18 лютого не можу, 17 і 18 у Києві буду. Але суддя невгомний: точно на ці дати й призначає с/засідання. Пізніше йому не виходить.

Проте через день отримую другу повістку на цей же суд. І кличуть, що Ви думаєте? Вже на 22 лютого. Ще й пояснюють червоним чорнилом: на прохання адвоката Савчука О. М. Яка тут рівність перед судом?

Не знаю, може для кого й суд, а як на мене, то це судилище. Бо що ж роблять з людиною, яка взагалі не знає, що таке суд?

Пішов дивитися протокол с/з. Крім того, що в ньому не зафіксовані клопотання, заперечення головуючому, його зауваження відповідачеві тощо, – так ще й побачив, що ні один аркуш не пронумерований чорнилом і жоден матеріал не зареєстрований. А секретар на зауваження ще й сердиться: в нас так прийнято – олівцем і все.

На вході до суду міліцію посадили – охорона. Запитує все, що хоче. Кого хоче, пропускає, кого – ні. Запитує у них, чим вони керуються при цьому – може, й знають, не кажуть. Цікаво, що вони охороняють? Чи вже справи не пропадають? Чи матеріали зі справ не пропадають? Чи може справедливість правосуддя в суді буде? Кого суд чи судді бояться? Від кого їх захищають? Від злодіїв, від бандитів? А хто ж тоді нас від них захистить? Де нам охорону взяти і від суддів, і від судів?

Анатолій Войтко
журналіст ЗБЗС

ЮРИДИЧНА КОНСУЛЬТАЦІЯ

ДАІ та ВОДІІ

В яких випадках водії може бути затриманий за порушення Правил дорожнього руху?

Вас можуть затримати за порушення Правил дорожнього руху лише у випадку, коли протокол про адміністративне правопорушення не можна скласти на місці. Чинним законодавством не визначені випадки, коли таке складання протоколу визнається неможливим. Тому це питання вирішується працівником міліції, який виявив правопорушення. Такими випадками можуть бути відсутність бланків протоколу або відсутність умов для його оформлення.

Оскільки встановлення Вашої особи є обов'язковим для оформлення матеріалів про адміністративне правопорушення, то інспектор ДАІ має завжди дотримуватися цієї вимоги. Ваша особа може бути встановлена посвідченням водія або іншим документом. У випадку відсутності документів, Вас можуть затримати.

Адміністративне затримання може тривати не більш як три години. У виняткових випадках, у зв'язку з особливою потребою, законами України може бути встановлено інші строки адміністративного затримання (3.ст.263).

В яких випадках водії зобов'язаний надати свій транспортний засіб працівникам міліції?

Ви повинні надати свій транспортний засіб:

-працівникам міліції та охорони здоров'я для доставки до найближчого лікувального закладу осіб, які потребують негайної медичної допомоги;

-працівникам міліції для виконання непередбачених і невідкладних службових обов'язків, пов'язаних із переслідуванням правопорушників, доставкою їх у міліцію та для транспортування пошкоджених транспортних засобів.

Ці вимоги не стосуються водіїв транспортних засобів дипломатичних та інших представництв закордонних держав, міжнародних організацій, оперативних і спеціальних служб.

Крім того, Вам потрібно знати, що для транспортування пошкоджених транспортних засобів залучаються лише вантажні автомобілі. Використання з цією метою транспортних засобів, що належать підприємствам, установам і організаціям, здійснюється безкоштовно.

Чи варто вимагати від інспектора його службове посвідчення?

Вас зупинив інспектор ДАІ. Як Вам поводитися у такій ситуації? Перш за все, якщо Ви не порушили Правил дорожнього руху, зустрічайте інспектора із записником та ручкою. Запишіть прізвище, посаду та номер жетона працівника ДАІ, поцікавтесь причиною зупинки автомобіля. Вимагайте від інспектора пред'явити службове посвідчення (9.П.2.14), Право вимагати від працівника міліції пред'явлення службового посвідчення для Вас має суттєве значення, і рекомендується користуватися цим правом при кожній зупинці транспортного засобу для того, щоб знати, на кого потім скажитись, не забудьте, перед тим як надати документи на перевірку або відкрити багажник, переписати дані з посвідчення міліціонера.

Але чи завжди інспектор дотримується всіх правил зупинки транспортного засобу? У випадку, коли працівник міліції

не відрекомендувався, а вимагає від Вас надати для перевірки посвідчення водія чи виконати якісь інші дії, Вам потрібно чемно, але впевнено, попросити „Пане інспекторе, будь ласка, відрекомендуйтеся. Покажіть Ваше службове посвідчення”.

Після того, як працівник міліції все ж таки відрекомендується і покаже своє службове посвідчення, Вам варто пересвідчитись, що записані в посвідченні прізвище, ім'я та по батькові, звання відповідають названню, а фотокартка відповідає даній особі.

Ви маєте знати, що до тих пір, поки працівник міліції не покаже на Вашу вимогу своє службове посвідчення, жодна з його вимог не має юридичної сили і вважається незаконною (навіть зупинка транспортного засобу).

Діючи м і Правилами дорожнього руху водію транспортного засобу надається право

вимагати від працівника міліції, який зупинив його автомобіль, назвати своє прізвище і посаду, пред'явити своє службове посвідчення та пояснити причину зупинки, перевірки та огляду транспортного засобу (9.П.2.14). Для того, щоб захистити себе від зловживань з боку інспектора, водію варто завжди користуватись цим правом.

Чи зобов'язаний водії підписати протокол?

Підписати чи не підписати протокол – це Ваше право. Але у випадку Вашої відмови від його підписання, працівник ДАІ має внести про це відповідний запис, який підтверджується підписами двох свідків.

Переважає більшість інспекторів ДАІ вважають, що підписаний водієм протокол є визнанням ним своєї вини. Підпис під протоколом не означає Вашої згоди з його змістом, а, тим більше, визнання Вами своєї вини.

Насправді, підписання протоколу водієм, який звинувачується в скоєнні адміністративного правопорушення, нічого іншого не може означати, як те, що він із змістом протоколу ознайомлений.

Чи має право водії оскаржити висновки огляду на стан сп'яніння, проведені в закладах охорони здоров'я?

Вас зупинив інспектор ДАІ, перевірів ваші документи і запропонував вам пройти огляд на стан сп'яніння із застосуванням індикаторної трубки „Контроль тверезості”. Ви від проведення такого огляду відмовились. Тоді інспектор доправив Вас у заклад охорони здоров'я, де буде проведений Ваш огляд на стан сп'яніння медичним працівником. З результатами огляду Ви не погоджуєтесь. Відповідно, в десятиденний строк Ви маєте право оскаржити висновки огляду до контрольної комісії медичного огляду для встановлення факту вживання алкоголю і стану сп'яніння регіонального наркодиспансера або, в установленому порядку, до відповідної контрольної комісії Міністерства охорони здоров'я чи народного суду. Для цього Ви повинні подати письмову скаргу і ксерокопію акту попереднього огляду на стан сп'яніння (30.п.3.8).

Матеріали взяті з книги “ДАІ та Водії: розмовляємо на рівних”, підготував Олександр Добровольський

Народ скаже: як зав'яже

Ковбасою – не нанюхаєшся.
Коханням – не націлуєшся.
Хто цього жадний, той від нього гине.

Жіноче плем'я лукаве,
а чоловіче – ласе.

То що, зовсім на людей
гавкаєш?

Ви так числено говорите, що
я не розумію.

Зразковитий приклад.

Вдівець – як борщ без каші.

Ми цьому гицлю карка
вломим.

Хто вік брехав –
праведником не буде.

Язык не лише до Києва
доведе, а й до кия.

Глядить праведного грішний,
щоб зігнати з світу.

Пора за діло новим ладом
взятися.

“Вісник Малозахищених”
Інформаційна громадсько-політична газета.

Засновник - ГО “З'єднання борців “За справедливість”.

Свідectво про державну реєстрацію КВ № 9485 від 11.01.2005 р.

Голова редакційної ради
Анатолій Войтко

Газета виходить двічі на місяць
Програмні цілі: захист інтересів
скривджених, принижених,
знедолених і несправедливо
ображених; надання консультацій
Передплатний індекс **08697**.

Ціна 10,08 грн. на рік
Виявляйте, картайте, допомагайте
- ГУРТОМ ПОБОРЕМО

Редакція не завжди поділяє позиції авторів публікацій; залишає за собою право редагувати та скорочувати тексти, змінювати заголовки. Відповідальність за достовірність фактів, цитат, власних назв та інших відомостей несуть автори публікацій. Листування з читачами – тільки на сторінках газети.

У разі передруку посилання на “Вісник малозахищених” обов'язкове

Адреса редакції:
вул. Набережна, 7, м. Нетішин,
Хмельницька обл., індекс 30100
тел.: (03848) 3-22-14,
факс: (03848) 3-45-23
e-mail: zbzs@nh.km.ua

Банківські реквізити:
р/р 26004732741350 в Рівненській
обласній філії УСБ м. Острог, МФО
333012, Код ЗКПО 22764531

Газета друкується у
ВАТ “Рівненська друкарня”
вул. Київська, 10, м. Рівне, 33027
e-mail: druk@rivne.com
Тираж 1 000 Зам. №29